

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Marion Lennox

Három karácsony

Kate Hardy

Páncélba zárt szív

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Marion Lennox, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

A SZÍVHANG 720. eredeti címe: *Mistletoe Kiss with the Heart Doctor*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította: Gaáli István*

© *Pamela Brooks, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

A Szívhang 721. eredeti címe: *The Children's Doctor's Special Proposal*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította: Járdán Eszter*

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 720–721. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-778-1

• *Kép: Shutterstock*

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

• *Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Marion Lennox

Három karácsony

1. FEJEZET

Lekési a gépét, ha nem siet!

Dr. Marcus Pierce-t szorította az idő, amikor átrepült a Gannet-szigetre.

Három héttel a halála előtt az anyja megfogta a kezét, és könyörögve így szólt:

– Kérlek, Marc, szórd szét a hamvaimat a Lightning Peaken. Az a legszebb hely a világon. Ott találtam vigaszt, amikor beláttam, hogy el kell hagynom apádat. Akkor már az internátusban voltál, és biztos voltam benne, hogy elég nagy vagy ahhoz, hogy megbirkózz ezzel az egésszel. De nekem nehéz volt. A szétválásunk utáni első karácsonykor fölmentem a Lightning Peakre megnézni a naplementét, és megértettem, hogy helyesen cselekedtem. Abban a tudatban szeretnék meghalni, hogy karácsonykor ott fogok békére lelni.

Anyja és fia között feszült volt a kapcsolat, olyannyira, hogy Marc néha még el is gondolkodott, volt-e egyáltalán kapcsolatuk. Már gyerekfejjel meg kellett tanulnia önállóan lenni. Mégsem tagadta volna meg anyjától, hogy teljesítse az utolsó kívánságát. Bár választhatott volna könnyebben megközelíthető csúcsot is, morgolódott magában, ahogy átküzdötte magát a ritkán használt, bozóttal benőtt ösvényen. Sietnie kellett, hogy időben elérje a visszainduló járatot.

Amikor végre feljutott a hegytetőre, s nézte, ahogy anyja hamvai aláhullanak a bozótosra, és beszívta a sós tengeri levegőt, be kellett látnia, hogy ez a hely valóban lélegzetelállító. Tekintete elkalandozott, a hegy lábánál lévő aprócska falut nézte, majd a távolabbi óceánt. A hegyről vízesés hullott alá egy kristálytisztá kis tóba.

Gannet volt a legnagyobb a hat gyönyörű szubtrópusi sziget, a Madarász-szigetek közül, amelyek messze kint fekszenek a Csendes-óceánon. Marc szívesen elidőzött volna még ezen a helyen, de három óra múlva indult a gépe, muszáj volt máris visszatérnie.

Megfordult – és elfogta a bizonytalanság. Három ösvény vezetett le a sziklától. Idefelé anyja kézzel rajzolt térképét követte, és annyira örült, amiért szerencsésen feljutott, hogy nem jegyezte meg, melyiket is használta. A többi ösvény azonban nem szerepelt a térképen...

Bosszantotta, hogy nem figyelt jobban. Ő, az egyik legjobb szívsebész, ilyen buta hibát követ el!

Törte a fejét. Minden út lefelé vezet; ha a középsőt választja, az valahol biztos beletorkollik a főútba.

Mindenképp indulnia kell: ha lekési a gépet, kútba esik a kéthetes svájci sívakációja. A barátaival – köztük a radiológus Kaylával, akivel könnyed viszonyt folytatott – úgy tervezték, hogy szenteste napján érkeznek meg St. Moritzba.

Elszántan megindult hát a középső ösvényen, de alig tett meg néhány métert, egyszer csak megnyílt alatta a föld, és ő zuhanni kezdett. Elsötétült előtte a világ. Ösztönösen széttárta kezét-lábát, hogy megkapaszkodjon valamiben, de hiába.

Tompa puffanással ért földet, lábába, vállába éles fájdalom nyilallott.

Felnyögött, és pislogva körülnézett. Fölötte egy lyuk volt, amelyen beesett a fény. Észrevette, hogy köves talajon fekszik. A mobiltelefonját zuhanás közben elejtette. Tapogatózni kezdett, de minden mozdulatnál majdnem elájult a fájdalomtól.

Itt fekszik a sötétben, telefon nélkül, és nincs más, csak a pokoli kín...

Dr. Elsa McCrae-nek a Lightning Peak volt a kedvenc helye, ahol mindig nyugalomra lelt, és feltöltődhetett.

Valahányszor elindult ide, a pácienseit a nagypjára bízta, ezt azonban már egyre ritkábban tehette meg. A hetvennyolc éves Robert McCrae-nek kímélnie kellett magát, és Elsa igyekezett is minél több terhet levenni a válláról, de néha neki is szüksége volt egy kis énidőre.

A délutáni rendelés a változatosság kedvéért korán véget ért. Szerda volt, már csak négy nap volt hátra karácsonyig. A hét hátralevő része sűrűnek ígérkezett: a páciensek valamiért azt gondolják,

minden apró panaszt még szenteste előtt kezeltetniük kell, aztán karácsony második napján meg olyan sérülésekkel jönnek a rendelőbe, melyeket az új játékaikkal szereztek, vagy attól, hogy degeszre ették magukat.

Elsa még utoljára szeretett volna erőt gyűjteni a feladatokhoz, s most, hogy kétórás túra után felért a csúcsra Sherlock nevű beagle-jével, megnézte a mobilját, nem történt-e valami nagyobb baj a városban. Aztán letelepedett a tengerre néző hatalmas sziklára, és elmerengett.

A nagy vízen túl, ötszáz kilométerre feküdt Sydney – és ott volt a legközelebbi rendesen felszerelt kórház. A többi szigeten orvos sem volt, a betegeket halászhajókkal szállították át Gannetre, vagy szükség esetén Elsát vitték át hozzájuk. Múlt héten egy turista súlyos szívrohamot kapott, s bár Elsának nagy nehezen sikerült újraélesztenie, a férfi meghalt, mielőtt megérkezett volna Sydney-ből a mentőcsapat.

Elsa szerette ezt a szigetet, és soha nem gondolt arra, hogy elköltözzön. Azzal nemcsak a nagyapja szívét törné össze, hanem a sajátját is, ráadásul nem lenne könnyű másik orvost találni egy ilyen isten háta mögötti helyre, egy állandó pénzzavarral küzdő praxisba.

Az ilyen napokon azonban szeretett volna máshol lenni, bent a nagyváros sűrűjében, az embertömegben, ahol senki sem ismeri. Vásárolni, moziba menni, élvezni az életet – mondjuk egy férfival, aki nem Tony. Mert Tony nem volt az igazi. Már az első randevú után felsorolta az okokat, miért is kellene nekik összeházasodniuk, és azóta sem csinált belőle titkot, hogy feleségül akarja venni. Elsa persze kikoszorázta, de a szigeten olyan lelombozó volt a férfiválaszték, hogy néha komolyan elgondolkodott rajta, hogy talán nem is lenne olyan rossz ötlet lehorgonyozni Tony mellett.

Még egy ideig merengett, magába szívta a csendet, aztán felállt, hogy visszainduljon.

– Sherlock! – szólította a kutyáját, mire vad ugatás volt a válasz a bokrok mélyéről.

Biztos valami talált valami állatot, gondolta Elsa. Mondjuk egy vombatot, kígyót vagy varánuszt.

Sóhajtva elindult a hang irányába, óvatosan lépkedve, mert errefelé sok a barlang, a hasadékok és föld alatti vízfolyások hamar csapdává válhatnak a meggondolatlan túrázók számára.

Sherlock vadul és kitartóan ugatott – bármit is talált, annak valami szokatlannak kell lennie. Ahogy közeledett hozzá, Elsa még egyszer szólította:

– Sherlock?

És ekkor legnagyobb döbbenetére valahonnan egy tompa és kétségbeesett férfihangot hallott:

– Segítség! Kérem, segítsen!

Marcnak megbicsaklott a hangja. A lába eltört, a válla kificamodott; fájdalmak gyötörték, és tehetetlen volt.

Felnézett a nagyjából öt méter mély üreg nyílására, amelybe beleesett. Már huszonhét órája senyvedt a föld alatti üregben, egyre kimerültebbe, egyre rémültebbe és egyre szomjasabb volt. Úgy érezte, lassan beleőrül.

Újra és újra segítségért kiáltott, de soha nem jött válasz. Most viszont meghallott egy női hangot:

– Sherlock?

Összeszedte maradék erejét, és segítségért kiáltott.

Elsa megdermedt. Rögtön tudta, mi történt: egy ember beleesett az egyik barlangba. Ösztönösen meg akart indulni a hang irányába, de aztán észbe kapott, hogy itt nagyon kell vigyázni, ő is könnyen úgy járhat, mint a bajba jutott idegen.

Maradt hát a helyén, és elkiáltotta magát, amilyen hangosan csak tudta:

– Halló! Merre van?

– Beleestem egy gödörbe – jött a válasz. – Vigyázzon, mert olyan, mintha ösvény lenne, de beszakad a talaj.

– Vigyázok – felelte Elsa. – Orvos vagyok. Megsérült?

– Igen – nyögte a férfi. – Eltört a lábam, és... szerintem kificamodott a vállam. Tegnap óta... itt vagyok.

Jesszus, tegnap óta?! Ennyi ideig feküdni sérülten a sötétben... kész rémálom!

- Oké, ne aggódjon – próbálta megnyugtatni Elsa. – Hívok erősítést, és kihozzuk. Lehet, hogy eltart egy darabig, de megmentjük.
- Köszönöm... köszönöm – felelte a férfi erőtlenül.
- Kap levegőt? Nem vérzik? Van vize?

Semmi válasz.

- Halló!

Csend.

Elájult volna? Vagy lehet, hogy haldoklik?

Elsa gyorsan kinyitotta a műholdas mobiltelefonját, melyre mindenhol számíthatott, itt és a távolabbi szigeteken is, és hívta Mackát, a Gannet-sziget egyetlen rendőret.

- Elsa? Mi a helyzet? – kérdezte a hatvanas férfi.
- Fent vagyok a Lightning Peaken, a keleti ösvényen, majdnem a csúcson. Találtam valakit, aki beleesett egy barlangba.

Egy pillanatra csend lett a vonal másik végén.

- Él még?
- Segítségért kiáltott, de most nem válaszol. Le kell mennem hozzá. Van kötél a hátizsákomban.
- Elsa...
- Nyugi, nem lesz baj. Te tanítottál meg kötélen leereszkedni.
- Várj meg minket!
- Nem lehet, az még több óra, és hallottam, hogy nagyon rossz állapotban van. Tegnap esett bele, gondold csak el. Átküldöm a koordinátáimat, hogy idetaláljatok. Bár nem biztos, hogy a föld alatt működik a mobilom.
- Elvileg kellene, de Elsa, figyelj...
- Nincs más választásom. Vigyázok magamra, te is tudod. Sherlock pedig fent marad, és rögtön ugatni fog, ha meghallja a hangodat.
- Elsa, kérlek, várj meg minket!
- Mondom, hogy súlyos állapotban van, szerintem elájult. Muszáj lemennem hozzá. Szólnál nagyapának? De ne ijeszd meg, ha lehet.
- Rendben – adta meg magát Macka. – De kérlek, nagyon vigyázz magadra!
- Te is. Hozz néhány srácot a tűzoltóságról.
- Tony is biztos menni akar majd. Tudod, önkéntes tűzoltó.
- Macka, tegyél meg nekem egy szívességet, és ne szólj neki.
- Ez itt Gannet, szívem. Még le sem teszed, már mindenki tudni fogja, mi történt.
- Hát jó, akkor hozd az egész brigádot – felelte Elsa rezignáltan. – De tényleg nagyon vigyázzatok, veszélyes ez a rész.
- Nekem mondd? – felelte komoran Macka. – Oké, küldd át a koordinátákat, és máris indulunk.

2. FEJEZET

Elsa öt éve élt és dolgozott újra a szigeten, és ez idő alatt hozzászokott az önállósághoz. A Madarász-szigetek igazi turistaparadicsom volt, az ide érkezők pedig néha kissé túl vakmerőek voltak, ennél fogva Elsa mindenféle váratlan helyzetre fel volt készülve.

Mint ahogy most is. A hátizsákjában minden megvolt, amire szükség lehetett: műholdas telefon, ivóvíz, gáz, fertőtlenítőszer, adrenalin, antihisztamin, glukagon, morfium és erős köté. Először is köveket gyűjtött, és nyilat formált belőlük az ösvényen, hogy mutassa a mentőcsapatnak, hol van. Aztán a kötelet egy eukaliptuszfára kötötte, és lassan, óvatosan, minden lépésnél ellenőrizve a talaj szilárdságát, megközelítette a hasadékot.

Lehasalt, és ahogy bevilágított a zseblámpával a barlangba, megpillantotta az alján fekvő férfit.

– Halló! – kiáltott be neki.

A férfi nem mozdult, és nem is válaszolt.

– Ügyes vagy, hogy megtaláltad – dicsérte meg Sherlockot. – Most viszont itt kell maradnod, hogy megvérd a többieket.

Le kell ereszkednie... Nem szívesen tette hám nélkül, mert a köté így fájdalmasan szorítani fogja derekát, de nem volt más megoldás. Visszament a fához, még erősebben rögzítette a kötelet a törzsön, a másik végét pedig többször a derekára és lába közé tekerte. Sherlockot is a fához kötötte a pórázzal, és kedvesen megpaskolta, mert a kutya értetlenül, szinte megbántva bámult rá.

Aztán visszament a lyukhoz, és megkezdte az ereszkedést. Óvatosan, centiméterről centiméterre haladt, miközben a vékony köté kellemetlenül belevájt a derekába.

Végre szilárd talajt érzett a talpa alatt. És ott volt a férfi: eszméletlenül, kicsavart testhelyzetben hevert a földön. De most egyszerre megmozdult, és felemelte a kezét, hogy védje az arcát a zseblámpa fényétől. Bézs nadrágot és rövid ujjú inget viselt, ami inkább üzleti megbeszéléshez illett volna, semmint túrázáshoz. A haja rövid és sötét, az arca poros, borostás, és a homlokától vékony, alvadt vércsík futott lefelé – de valahogy mégis erőt sugárzott. Leeresztette a kezét, és olyan átható tekintettel vizsgálta Elsát, mintha ő lenne a beteg.

A nő leoldotta magáról a kötelet, és letérdelt, hogy megvizsgálja. A férfi kinyitotta a száját, de hang nem jött ki rajta. Újra próbálkozott:

– Nem lehet igaz – nyögte rekedten. – Maga... egy angyal?

– Angyal? Adjon egy percet, és megkeresem a szárnyaimat.

A férfi szája elgyötört mosolyra húzódott.

– Nem hallucinál – biztosította a doktornő. – Elsa McCrae vagyok. Dr. McCrae. – Megfogta a férfi csuklóját, és megkönnyebbülten állapította meg, hogy erős a pulzusa; kicsit gyors, de nem ad okot az aggodalomra. – És maga?

– Marcus Pierce – válaszolta a férfi, nehezen ejtve ki a szavakat. – Én is... orvos vagyok. Kardiológus és szívsebész.

Nagyszerű, gondolta Elsa. Nem az első szuperintelligens jövevény, aki bajba sodorja magát a szigeten.

– Nahát, egy kolléga! Fáj a nyaka? A háta?

– Nem, csak a... lábam... és a vállam.

Elsa látta, hogy furcsán áll a lába, a válla pedig ránézésre is ki ficamodott.

– A fejével mi lett? – Elsa a vérnyomót vizsgálgatta az arcán.

– Beütöttem. – Marc összereszt. – De semmiség. Nem ütött ki.

– Épp csak elájult.

– Nem, én... soha nem ájulok el.

Elsa rosszálló pillantást vetett rá. Ha tényleg kolléga, akkor tudnia kell, hogy ez marhaság.

– Bárki elájulhat. Miután beszéltünk, nem volt magánál, ez egészen biztos. Most ne mozogjon,

megvizsgálom a sérüléseit.

Gondosan megnézte a nyakát, a kezét, ellenőrizte a mozgásszerveit és a látását. Megnyugtatta, amit talált. A fejsérülés szerencsére csak horzsolás volt, valószínűleg a gerince sem sérült meg.

Kivette a hátizsákból a vizespalackját, óvatosan megemelte a férfi fejét, és az ajkához tartotta a palack száját. Marc a víz felét kiitta, aztán megtörölte a száját, és elmormolt egy „köszönöm”-öt.

– Ha tudná, milyen jólesett!

– El tudom képzelni. Szóval tegnap zuhant le ide? És azóta nem ivott?

– Volt víz a táskámban... de nem látom sehol...

– Megkeresem – mondta Elsa. – De előbb adok fájdalomcsillapítót. Van valamilyen allergiája? Vagy bármi, amiről tudnom kell?

– Nincs magánál véletlenül morfium? – kérdezte a férfi, aztán megint hátrahajtotta a fejét. – Nem vagyok allergiás, nyugodtan adhat bármit.

Elsa adott neki egy injekciót, majd felvágta a nadrágja szarát, hogy közelebbről is megnézze a lábát. Egyértelműen eltört, de lehetett volna rosszabb is. A bokája meleg volt, és érezte rajta a pulzust.

– Jó hír: van vérkeringés a lábában.

– Mennyire súlyos?

– Nem tudom. Ha majd hatott a szer, jobban megnézem. És a vállát is. Próbáljon lazítani, én meg telefonálok egyet, értesítem a csapatomat.

Látszott a férfin, hogy ez szöveget üt a fejébe.

– Értesíti? Úgy érti... egyedül van?

– Nem, a kutyámmal.

– Akkor úgy mászott le ide, hogy nincs fent senki?

– Nem vagyok bolond, bármikor ki tudok mászni a kötelemmel, legalábbis egymagamban. De szóltam az embereimnek, hogy hol vagyok és mire készülök. Gondolom, maga ezt nem tette meg.

– Nem – ismerte be Marc bűnbánóan. – Tudom, hogy hülye voltam, de ezen most már nem tudok változtatni.

Tényleg az volt, gondolta magában Elsa. Csak a vakvéletlenül múlt, hogy rátalált; ha nincs Sherlock, napokon belül meghalt volna.

– Ne aggódjon, a mi csodálatos rendőr őrmesterünk már valószínűleg úton van az embereivel. Csak szólok nekik, hogy mi a helyzet.

– Most biztos komplett idiótának tart.

– Nem az én dolgom, hogy ítélkezzem – válaszolta Elsa semleges hangon. – Én úgy fogadom el a dolgokat, ahogy jönnek.

– Oké, tényleg idióta vagyok...

– Van ismerőse a szigeten? – kérdezte a nő.

– Nincs. Csak azért jöttem, hogy szétszórjam anyám hamvait.

– Részvétem – mondta Elsa lágyabb hangon. – Az anyukája itt élt?

– Nem, csak sokat járt erre. Szerette ezt a hegyet.

Elsa hátradőlt és gondolkodott.

– Csak nem Louise Pierce-ről van szó?

– De igen.

– Ismertem. Mindig Mrs. Harnett vendégházában szállt meg. Szomorúan értesültünk a haláláról. – Söhajtott egyet. – Tudom, hogy utólag mindig okosabb az ember, de Rhonda és Marg az anyukája barátnői voltak, biztos szívesen elkísérték volna.

– Nem akartam társakat – morogta Marc. – Tegnap reggel érkeztem repülővel, és úgy terveztem, hogy este repülök is vissza.

– És most felborult a terv. – Elsa ismét felsóhajtott. – Nagyon sajnálom. Most kicsit maradjon csendben, telefonálok.

A műholdas telefon nem hagyta cserben, recsegett-ropogott a vonal, de értették egymást Mackával.

– Nem hiszem, hogy hajnal előtt ki lehetne vinni. Tudnál hozni vizet, egy rendes lámpát, párnákat,

takarókat és két felfújható matracot? Ja, és kutyatápot Sherlocknak.

Amikor bontotta a vonalat, Marchoz fordult, aki rémulten bámult rá.

- Csak holnap reggel...?
- Sajnálom, de sötétben tényleg nem biztonságos.
- A fenébe... De magának nincs oka lent maradni velem.
- Ó, dehogyan nincs, és ezt maga is tudja. Hiszen orvos, ismeri a szabályokat.
- Nem fogok trombózt kapni. És nem ájulok el újra.
- Nyugalom, képzett sürgősségi orvos vagyok.

Elsa körbevilágított a zseblámpájával, és megtalálta a férfi törött mobiltelefonját, aztán a bőrtáskáját is, benne a vizespalackkal. Odanyújtotta Marcnak, aki hálásan ivott belőle. Még mindig sápadt volt, de kevésbé merev; úgy tűnt, kezd hatni a fájdalomcsillapító.

– Rendben, akkor lássunk munkához. Szóval szívsebész. Tudná figyelni a pulzusát, amíg levezem a bakancsát?

Elsa óvatosan felvágta a bakancs vastag, minőségi bőrét.

– Mi csinál pontosan ezen a szigeten? – kérdezte Marc.
– Van egy rendelőm a móló közelében, meg egy kisebbfajta kórházunk. Az összes szigetet mi látjuk el, de csak alapszinten.

Már a férfi lábujjait vizsgálgatta.

– Marcus...
– A barátaim Marcnak szólítanak.
– Nem fog a barátjának tartani, ha elmondom, mit csinálok. A lába egész biztosan eltörött, és úgyis sínbe kellene rakni, mielőtt felviszik, akkor már jobb, ha most elvégzem a dolgot. És megpróbálhatom kényelmesebb helyzetbe rakni a vállát.

– Maga igazi kincs. Mennyire jó a váll visszarántásában?
– Röntgen nélkül? Normális esetben meg se próbálnám.
– De vészhelyzetben? Amikor kicsi a kockázat? Érzem, hogy nem tört el.
– Nem tudhatja.
– Éreztem az eséskor. Kifordult, de ahhoz nem eléggé, hogy eltörjön. Biztos vagyok benne, hogy csak ficam. Elegendem van a fájdalomból. Már magam is megpróbáltam helyre rántani.

- Komolyan? És mi lett belőle?
- Hát... elájultam – vallotta be Marc. – Úgyhogy hagytam is a fenébe.
- Jól tette.
- De magának sikerülhet.
- Vagy nem.
- Legalább megpróbálhatná!

Elsa tétovázott.

– Azt hiszem... adhatnék valami izomlazítót is.
– Nagyszerű – mondta Marc, majd kollegiális hangon folytatta: – Mivel akarja sínbe tenni a lábamat?

– Legalább három ágat látok itt, amit meg tudok faragni a zsebkésemmel. De valamit meg kell ígérnie, Marc. El kell fogadnia, hogy fájdalmat fogok okozni.

Marc behunyta a szemét, majd újra kinyitotta, és az arcán elszánt kifejezés jelent meg.

– Segítsen felülni. Előbb én is megnézem a lábamat.
– Nem. – Elsa a mellkasára tette a tenyerét, hogy fekvő helyzetben tartsa. – Tudom, hogy már próbált mozogni, de megsérülhet a gerincvelő. Nagyot esett, addig nem ülhet fel, amíg meg nem röntgeneztük.

- De...
- Semmi „de”. Maga is tudja, hogy ez a dolgok rendje.

Marc komor arcot vágott.

– Úgy volt, hogy holnap Svájcba repülök. Évek óta ott töltjük a karácsonyt a barátaimmal. Pár hetes sívakáció lett volna.

Elsa felvonta a szemöldökét.

– Tényleg? Meglátjuk, mit tehetünk. Tud fél lábon síelni?

Marc nem válaszolt, de Elsa nem is várt választ. Arra gondolt, milyen csodás lehet, ha valaki csak úgy elrepül síelni Európába...

Átkarolta Marc sértetlen vállát, hogy megnyugtassa, és azt vette észre, hogy vigaszt merít ennek a férfinak az erejéből. Mert bár ott volt neki a nagyapja, és persze Sherlock is, gyakran magányosnak érezte magát, és most jólesett ennek az idegen férfinak a közelsége, még ha csak néhány pillanatra is.

Aztán megemberelte magát.

– Oké, essünk túl rajta!

3. FEJEZET

Első a láb! Féltő volt ugyanis, hogy ha Elsa nem cselekszik gyorsan, mégiscsak megszűnhet a sérült lábfej vérellátása.

Megfaragta az egyik faágot, aztán lassan és óvatosan becsúsztotta a férfi lába alá. Kitapogatta a csontot, előbb a térdet egyenesítette ki, majd az egész lábat, és ráhelyezte az ideiglenes sínre. Megtisztította, fertőtlenítette és bekötözte, aztán a lehető legszorosabban az ághoz rögzítette. Marc meg sem szólalt, amíg munkálkodott, és Elsa hálás volt ezért.

Végül hátradőlt, és vett egy mély lélegzetet. Észrevette, hogy izzad.

– Szép munka – dűnnyögte Marc.

– Maga meg hősiezen viselte. Az alsó lábszárában erősebb lett a pulzus. Ha adok éjszakára fájdalomcsillapítót, nyugodtan tud majd aludni.

– Akkor most jöhet a váll.

Ez volt a nehezebb. Elsa tudta, hogy fájdalmasabb, ő pedig ebben kevésbé magabiztos. Mit nem adott volna egy röntgenkészülékért! Különböző módszereken törte a fejét, és eszébe jutott egy olyan, amikor a beteg a hátán fekszik. Elmagyarázta Marcnak, mire gondol, és megkérdezte, mit szól hozzá.

– Próbáljuk meg – mondta a férfi bátran.

Elsa olyan közel vitte Marc karját a testéhez, amennyire csak lehetett. Lassan, óvatosan forgatta, hagyta, hogy a gravitáció és a férfi fájdalma vezesse. Figyelte Marc arcát, a sápadtságát, az összepréselt ajkát. Centiről centire haladt, s aztán mintegy csoda folytán, a váll egyszer csak visszaállt a helyére.

– Köszönöm – nyögte Marc megkönnyebbülten, majd lehunyta a szemét, és látszott, hogy az egész teste ellazul. – Úristen... köszönöm!

– Szóra sem érdemes. És most felkötöm a karját. Remélhetőleg most már tud majd aludni.

– Aludni... – fintorgott Marc. – Most már fel is vihetnének.

– Nem kockáztatom meg, amíg nincs elég fény. Hoznak pár dolgot, hogy kicsit kényelmesebben legyünk, de várnia kell reggelig.

– De ha a lábam már sínben van...

– Nem maga miatt. A segítők nem képzett barlangászok, a talaj pedig nagyon omlékony. Gannet fél tűzoltósága a fejünkre eshet.

– Értem. De maga felmászhat, nem kell mind a kettőnknek lent maradni.

– Ezt már megbeszéltük – emlékeztette Elsa.

– Tudom figyelni magamat.

A doktornő féloldalasan mosolygott.

– Tényleg? Mikor csinálta utoljára? A kardiológián nincsenek ápolónők?

– Maga sem ápolónő.

– Nem, én háziorvos vagyok egy távoli szigeten, úgyhogy ne kételkedjen a képességeimben, dr. Pierce. Meg tudom figyelni magát, nem probléma. Nincs oka aggodalomra.

– Akár hiszi, akár nem, cseppet sem aggódom. Azóta nem, amióta leereszkedett ide.

– Vagyis eddig jól végeztem a munkámat – mondta vidáman Elsa. – És továbbra is ezt fogom tenni, ha nem bánja. Szóval maradjon a helyén, és próbáljon meg aludni egy kicsit. Én meg kiderítem, merre jár a csapat.

– Elsa...

– Igen?

– Ha valaki netán bezuhan a csapatból egy ilyen üregbe, és eltörik a lába... vagy ha sürgős eset van éjjel a faluban....

– Akkor nagyapa majd elintézi – felelte a nő, és próbált magabiztosabbnak tűnni, mint amilyen volt.

- Nagyapa?
- Ő a másik orvos a szigeten. És érti a dolgát.
- Hány éves?
- Hetvennyolc.
- Akkor...
- Ha a kora miatt akarja diszkriminálni, feljelentem az orvosi kamaránál. Nagyapa tartja a frontot.
- De a nagyapján kívül...
- Robertnek hívják.
- Roberten kívül... maga az egyetlen orvos a szigeten?
- Én. És most legyen szíves, maradjon csendben, telefonálok.
- Elsa...
- Pst! Legyen jó páciens, Marcus Pierce, és hagyja, hogy én legyek az ügyeletes orvos.

Fél órával később megérkezett Macka és csapata. Ahogy várható volt, Sherlock hangos, izgatott ugatással jelentette az érkezésüket.

- Ezek ők? – nyitotta ki a szemét Marc, aki elbóbiskolt a fájdalomcsillapítótól.
 - Doki? – hallatszott Macka hangja. – Fogd már be, Sherlock!
- A kutya elhallgatott; Macka szava törvény volt a szigeten.
- Itt vagyunk! – kiáltotta Elsa. – De ne gyertek közelebb, omlik a talaj. Látod, hova kötöttem a kötelet? Csak addig gyertek.
 - Mi a helyzet?
 - Marc stabil. Sínbe tettem a lábát, és a válla is megsérült, de meg kell várnunk, amíg biztonságos lesz a mentés. Kéne majd egy hordágy.
 - Kibírjátok hajnalig?
 - Muszáj lesz.

Elsa Marcra nézett, aki nyugodtan és kitartóan viszonzta a tekintetét.

- Oké – mondta Macka. – A beteged... Marc, ugye? Van valakije, akit értesítsünk?
- Marc komoran megrázta a fejét.
- Holnapig senkinek sem fogok hiányozni.
- Elsa a homlokát ráncolta.
- Azt mondja, nem kell – kiáltott fel.
 - Oké. Akkor leeresztünk pár cuccot, hogy kényelmesebb legyen. Elhoztuk, amit kértél. Itt maradunk fent a biztonság kedvéért.
 - Felvennéd a kapcsolatot a szárazfölddel, hogy készenlétben álljanak a sürgősségi szállításra?
 - Az most nem olyan egyszerű – válaszolta Macka. – Bozóttűz van, a füst az összes nagyobb repülőtér járatait érinti. Csak Brisbane-be szállítanak, és csak életveszély esetén. Most mindenki a tűz miatt van készenlétben. Holnapra törölték az összes ingajáratot.

Szóval Elsa kénytelen lesz maga megröntgenezni és helyreállítani Marc lábát.

De nagyapa majd segít.

Egy csomag ereszkedett le a hasadékon. Elsa elkapta, mielőtt földet ért volna. Két önfelfújó matrac. Aztán rögtön érkezett a következő csomag is, és tíz perccel később már mindenük megvolt, hogy ne fázzanak, és valamivel kényelmesebben legyenek.

Elsa óvatosan felsegítette Marcot az egyik matraca.

- A vacsorátok – szólt le Macka, és újabb csomagot engedett le.
 - Köszönöm – kiáltott fel Elsa, miután kipakolta a zsemléket és a termoszba töltött húslevest.
- Marc meglepve bámult.
- Meleg étel?
 - A Gannet-szigeten jó a kiszolgálás – mosolygott Elsa. – Kér egy kis levest? Várjon, ne próbáljon felülni! Megtámasztom a vállát, amíg iszik.
 - Szóval azt mondja, dőljek hátra, fogjam be a számat, és csináljam, amit mond?

– Pontosan, dr. Pierce. És ha tudná, milyen régóta vágytam már arra, hogy valami ilyesmit mondhassak egy szakorvosnak, akkor azt is tudná, hogy ez az este életem egyik fénypontja.

4. FEJEZET

Elsa letérdelt Marc mellé, megtámasztotta a fejét meg a vállát, és segített a szájához emelni a poharat. Marc érezte a bőre melegét, és az volt a benyomása, hogy még soha nem találkozott ilyen csodálatos emberrel.

– Jöjjön hozzám feleségül – motyogta, miután megitta az utolsó korty levest.

Elsa elvigyorodott.

– Nem túl eredeti. Folyton megkérik a kezem a hálás páciensek.

Kissé hátrébb csúszott, és óvatosan leengedte Marc fejét a gumimatracra. A férfinak máris fájt ez a távolság.

– Ez azt jelenti, hogy még szabad?

– Igen, szabadon lehet hívni, ha valaki rosszul van – ironizált Elsa. – És maga? Tényleg nincs senki, aki halálra aggódná magát, amiért eltűnt?

– Nincs. Holnap este terveztünk indulni Svájcba néhány orvos barátommal. Az egyik kolléganőm, Kayla is ott lesz. Aggódni fog, ha nem leszek ott a reptéren, de ráérek holnap felhívni. Ez csak amolyan laza kapcsolat. Holnapig nem fogok neki hiányozni.

– Akkor jó – mondta Elsa némi kétkedéssel a hangjában. – Akar aludni?

– Kellene. Biztos maga is fáradt.

– Az nem kifejezés! – Elsa letette a matracát Marcé mellé, és kibontotta a takarókat. – Lehet, hogy gyakrabban kellene ilyet csinálnom. Elbújni egy odúban, és kialudni magam.

– Ez olyan nagy luxus?

– Hajaj! Próbálja ki, milyen egy szál, teljes munkaidős orvosnak lenni egy olyan szigetcsoporton, amelyik tele van felelőtlen turistákkal!

– Mint én?

– Maga mondta.

Elsa betakargatta Marcot, aztán maga is lefeküdt és betakarózott.

– Na, akkor ez megvan. Mennyire erősek a fájdalmai? Egytől tízig.

– Úgy kábé kettes.

– Az kibírható.

– Igen. Köszönöm, Elsa.

– Szívesen. Ha három fölé megy, ébresszen fel. Nem jár érte kitüntetés, ha játssza a mártírt.

– És azért sem, ha valaki magányos orvos, és ráadásul hősnő?

– Nem vagyok teljesen egyedül. Itt van nekem nagyapa. Dolgozna teljes munkaidőben, ha hagynám, de van egy kis probléma a veséjével és a szívével.

– Veseproblémái vannak?

– A cukorbaja miatt. De nem olyan vészes.

Legalábbis többnyire...

– És a szíve? Kivizsgálta magát?

– Igen. De utálja elhagyni a szigetet. Ez a fő oka, hogy itt vagyok. De nem a páciensemmel fogom megbeszélni nagyapa egészségi állapotát.

– Kardiológus vagyok.

– Nem, most sajnós a páciensem. Azt javaslom, próbáljon meg aludni, dr. Pierce, mielőtt elmúlik a fájdalomcsillapító hatása.

Marc elszundított, de aztán felébredt, és nem tudott visszaaludni. Csak feküdt a sötétben, és gondolkodott.

A kollégáival már hat éve jártak együtt síelni a karácsonyi időszakban. Mindig jól sikerültek ezek a közös vakációk, de tudta, hogy ha holnap nem lesz ott a repülőtéren, csak egy darabig fogják

hiányolni. Ha őszinte akart lenni, már Kaylával is kifulladt a kapcsolatuk; talán a nő még örülni is fog, hogy nélküle utazhat...

Aztán Elsa terelődtek a gondolatai. Már ez a rövid ismeretség is elég volt ahhoz, hogy lássa, ez a nő egészen más. Hallotta az aggodalmat a hangjában, amikor a nagyapja egészségi állapotáról beszélt – mintha tisztában lenne vele, hogy az öreg élete veszélyben van, ha továbbra itt marad ezen az isten háta mögötti helyen.

Elsa megmentette az életét, cserébe ő is segíthetne neki! Ki kell találnia valamit...

– Meséljen nekem Svájcra – motyogta Elsa álmosan.

– Még soha nem járt ott?

– Még csak Sydney-ig jutottam.

– Sydney-ig?

– Nincs pénzem nagyobb utazásokra. Nagyapa a megtakarításaiból finanszírozta a tanulmányaimat. A szünetekben mindig hazajöttem, és a kórházban kerestem pluszpénzt. Igazából már hétéves korom óta dolgozom ott. Gyerekoromban az volt a feladatom, hogy felvidítsam a betegeket.

– És a szülei?

– Anyám igazi hippa volt. A nagymamám még akkor meghalt, amikor anya csak tizenhárom éves volt, és ez nagyon megviselte. Nagyapát hibáztatta, mondván, hogy orvos, miért nem tudta megmenteni. Tizenhét évesen lelépett egy szörfössel, akiről kiderült, hogy egy rohadék. Aztán nem sokkal később drogfüggő lett. Szóba sem jött, hogy visszaköltözzön a szigetre. Aztán meghalt túladagolásban, hétéves koromban. Hogy az apámmal mi van, arról fogalmam sincs. Anya halála után nagyapa vett magához, és az egyetemet leszámítva mindig is itt éltem. Szóval lesz szíves mesélni nekem Svájcra.

Marc hallgatott egy darabig, miközben Elsa szavait emésztgette.

És még ő hitte magáról, hogy cudar gyerekkora volt!

– St. Moritz a törzshelyünk. De többnyire a sípályákon vagyunk.

– Tényleg fehér a hó? Nem csak olyan latyakos?

– Ilyenkor gyönyörű, főleg, amikor frissen hullott.

– Úgy szeretném látni! Azt mondják, minden hópehely másfajta. Elképzelem, ahogy állok a hóban... ízlelgetem a nyelvemen...

– Meghívhatom oda... hálából, amiért megmentette az életemet?

Mihelyt kimondta, Marc tudta, hogy hiba volt. Érezte, hogy Elsa megfeszül, és elhúzódik tőle.

– Maga a betegem, és nem fogadok el ajándékot a betegeimtől – válaszolta hűvösen. – A munkámat végzem. Majd kap egy számlát az ellátásról. Most pedig aludjon.

– Nem hiszem, hogy tudok.

– Próbálkozzon – felelte szűkszavúan Elsa, és átfordult a másik oldalára.

Micsoda alak! Svájci utazás... A hálás betegek csokoládét, bort vagy kézzel írt képeslapot szoktak adni neki, ő pedig megosztja rajtuk a recepcióssal és az ápolókkal. De svájci utazás? Ugyan már!

Egy darabig mégis ébren feküdt a sötétben, és elképzelte, milyen lenne... Repülővel Sydney-be, aztán egy tengerentúli járattal Svájcba. Jó hosszú út. Valószínűleg business osztályon utaznának, és elegáns szállodában laktak, egy olyan alpesi faházban, amilyeneket a színes magazinokban látni. Körülöttük azok a hatalmas, hófödte hegyek... Síleckét venne egy jóképű oktatótól... Szárguldana lefelé a lejtőn, hasítaná a kristálytisztá levegőt... este pedig együtt ülnének a barátokkal egy drága étteremben, beszélgetnének, sokat nevetnének...

Olyan átkozottul magányos vagyok...

Jaj, maradj már, dehogy vagy te magányos, mindenki szeret a szigeten!

De ez valahogy mégsem ugyanaz...

5. FEJEZET

Másnap a reggeli napfénynél hozzáláttak a mentéshez.

Marc rendkívül nehezen viselte, hogy itt most ő a balfék, aki bajba keveredett. Kénytelen volt mozdulatlanul feküdni a hordágyon, amíg mindenki más ott tüsténkedett körülötte. Még soha nem érezte magát ilyen tehetetlennek.

Végre, nagy sokára leértek a hegyről. Marcot betették a mentőautóba, Elsa pedig a saját kocsijával hajtott a kórházhoz.

A nagyapja már várta. A lány szemügyre vette, ahogy lehajolt, hogy megsimogassa az örvendező Sherlockot. Nagyon sápadt volt az arca, és kimerültnek tűnt. Robert McCrae ötven éve praktizált a szigeten, és eszébe sem jutott visszavenni a tempóból, de Elsa tudta, hogy most már ragaszkodnia kell hozzá.

– Folyadékra és intravénás antibiotikumokra van szüksége – tájékoztatta az öreget. – Van néhány nagyobb sebe, amit ki kell mosni, mielőtt kezelnénk. Mi a helyzet a szállítással?

– Lehetetlen – válaszolta Robert. – Erre hozza a füstöt a szél. Hacsak nem élet-halál kérdése, magunkra vagyunk utalva.

– Akkor meg kell röntgeneznünk a lábát és a vállát, és reménykednünk, hogy tudjuk kezelni itt helyben. – Elsa grimaszt vágott. – Tudsz róla, hogy ő is orvos?

– Ők a legrosszabb betegek.

– Te aztán tudod – mosolygott Elsa. – Rád parancsoltam, hogy mindenképp aludj nyolc órát, bármi történjék is, de fogadok, alig aludtál a múlt éjjel.

– Majd alszom a sírban. Na menj, mosakodj meg, kislány, aztán gondoskodj azokról, akiknek szükségük van rá!

Amikor megpillantotta a nőt, aki egy órával később megjelent az ágya mellett, Marc szóhoz sem jutott. Már a barlang sötétjében, kirándulóruhában és tetőtől talpig porosan is csinosnak találta... na de most!

Égcsínkép nadrágot és fehér blúzt viselt, fölötte fehér orvosi köpenyt. Lábán egyszerű, lapos sarkú, de élénk rózsaszín cipő, a haja szintén rózsaszín szalaggal hátrakötve. Csak kevés sminket viselt, de nem is hiányzott neki. És úgy egyáltalán, semmi sem hiányzott róla: lángvörös fürtjeivel, csillogó zöld szemével és ruhájának színeivel egy pillanat alatt elérte, hogy egy férfi jobban érezze magát a közelében.

Marc amúgy is jobban volt már. Élvezte a matrac, a párnák és a kellemes meleg luxusát, és elég fájdalomcsillapítót kapott, hogy elálmosodjon.

– Szerintem meghaltam, és ez itt a mennyország – motyogta.

Elsa elmosolyodott, és olyan káprázatos volt a mosolya, amitől minden férfi beindulna.

Össze kell szednie magát! Biztos a gyógyszerektől ilyen... Milyen is? Kábult?

– Szóval jobban van? – érdeklődött Elsa.

– Meghiszem azt! Hány betegemelőt is kért, kettőt? Kérjen százat, és megkapja. Kérjen egy fél királyságot.

– Hiszem, ha látom – somolygott Elsa. – Fogalma sincs, hány turista ígért már nekem mindenfélét, aztán elmentek, és soha többé nem hallottam felőlük.

– Én betartom az ígéreteimet.

Elsának lehervadt a mosolya. Hosszan nézte Marcot, majd határozottan bólintott.

– Hiszek magának. És köszönöm. De ne aggódjon, nem fogom a szaván. Ne tegyen semmit, amíg talpra nem áll, aztán pedig gondolja át alaposan. Nem volt jogom ilyet kérni.

– Nekem sem volt jogom olyan helyzetbe hozni magukat, hogy menteniük kelljen az életemet.

– De hát ez a dolgunk. Az egész csapaté, Sherlockot is beleértve. Szeretne értesíteni valakit?

– Az egyik nővér kölcsönadott egy mobiltelefont.

– És volt térerő? Remek! Valószínűleg senki sem tud iderepülni magáért, míg füstöl a bozót, de remélem, sikerült megnyugtatnia a barátait. Mondja meg nekik, hogy bármikor felhívhatnak, ha aggódnak.

Marc visszagondolt, hogyan reagált Kayla a hívására. Igaz, nem árulta el neki, hogy egy barlangban rekedt, csak annyit mondott, hogy esett egy nagyot, de Kayla nem mutatott túl sok együttérzést. Kérdezgette ugyan a sérüléseiről, de miután kiderült, hogy nincs életveszélyben, már nem is érdekelte az egész. Úgy döntött, nélküle is elrepül St. Moritzba, és majd megmondja a többieknek, hogy ő nem tud jönni. Aztán le is rázta Marcot azzal, hogy csomagolnia kell az útra. Még elejtett pár vigasztaló szót, aztán letette.

– Senki sem aggódik értem – válaszolta Marc.

Elsa kérdően nézett rá, aztán bekapcsolta a röntgenképes monitort.

– Érdeklék a röntgenfelvételei?

– Csak ha nem mutatnak törést.

– Még mindig St. Moritzról álmodozik, ugye? Ébredjen fel! – mondta Elsa, és előhívta a képet.

Jól látszott a törés a lábcsonton, de nem volt szilánkos. Sokkal rosszabb is lehetett volna.

– Helyre tudjuk állítani a csontot, megbeszéltem nagyapával. Jobb lenne átvinni a szárazföldre egy rendes ortopéd sebészhez, de ez most nemigen megy a bozóttüzek miatt. Már kezeltünk ilyen töréseket, szóval bízhat bennünk.

– Bízom is.

Elsa biccentett.

– A jó hír az, hogy a válla csak enyhén sérült meg. Nincs izom- vagy ínszalagszakadás. Egy ideig fájni fog, és kímélnie kell, de hosszú távú károsodás nem lesz.

– A nagyapja ezt már elmondta.

– Oké. Most a többi beteggel kell foglalkoznom, de néhány óra múlva rendbe hozzuk a lábát. Addig a nővérek majd gondoskodnak magáról.

– Már gondoskodtak.

Ahogy Marc elnézte Elsa arcát, felfedezte a feszültséget a mosoly és az élénkség mögött. Biztos rosszul aludt az éjjel, már ha egyáltalán aludt.

– Magának is hosszú éjszakája volt. A nagyapja nem tudná átvenni a munkát, hogy pihenjen egy kicsit?

– Bárcsak lehetne! – válaszolta Elsa fanyar mosollyal. – De egész éjjel dolgozott, mert éjfélkor volt egy sürgős esete. Inkább neki lenne szüksége pihenésre, de persze úgysem fog lazítani.

– Bárcsak segíthetnék!

– Segíthet: azzal, ha okosan viselkedik, és szót fogad. Legyen mintabeteg, dr. Pierce!

– Igyekezni fogok.

– Akkor most pihenjen, mindnyájunk érdekében. Találkozunk a műtőben.

6. FEJEZET

Marc műtétje nem volt bonyolult, minden nehézség nélkül stabilizálták a lábát. Olcsón megúsza, gondolta magában Elsa, miközben a műtősnővérek gondjaira bízta.

Valahogy sikerült meggyőznie Robertet, hogy szundikáljon egyet – és ez kivételesen aggasztotta. A nagyapja utálta beismerni a gyengeségét, és ha most mégis beleegyezett, hogy ledől, az nem jelent semmi jót. Lehet, hogy nem mond el mindent?

– Talán megfáztam – motyogta Elsa faggatására. – Vagy csak túlságosan aggódtam érted, kislány. De tudod mit? Te ne aggódj miattam, és én sem fogok miattad. Csak máskor ne mássz le feltáratlan barlangokba.

Elsa elmosolyodott, és nem kérdezett többet, de ahogy ült a rendelőben, és egymás után fogadta a beteget, rossz érzése egyre fokozódott.

Késő este ismét megnézte Marcot. Begipszelt lábbal feküdt az ágyon, és egy laptopot bámult.

– Az egyik nővér adta kölcsön – mondta, amikor megpillantotta Elsát.

A doktornő odahúzott egy széket, és leült rá.

– Ez komoly: eljött ideig, és még változoknit sem hozott?

– Egynapos kirándulást terveztem – sóhajtotta Marc, és félretette a laptopot. – Anyám azt mondta, három óra alatt feljutok a hegyre. Reggel kilenckor szállt le a gépem, és hatkor indult vissza, úgy saccoltam, hogy ennyi idő alatt simán megjárom.

Elsa a fejét ingatta.

– Másik kérdés: fáj valamije?

– Kábé mindenem. De főleg a büszkeségemen esett csorba.

Ahogy megpróbált felülni, az arca eltorzult a fájdalomtól. Az ápolónők megmosdatták és megborotválták, de a haja kócos volt. A bő kórházi köpeny alatt felsejlett kisportolt teste.

Elsa a markáns vonásait tanulmányozta. Bár megsérült, mégis erőt sugárzott – mint egy ketreche zárt, szabadságra vágyó vadállat.

– A büszkeségén nem tudok segíteni, de a fájdalmat enyhíthetem.

– Elég a paracetamol.

– A hősiességért nem jár kitüntetés, dr. Pierce. Piszok szerencséje volt, hogy nem tört el a gerince.

– Nem csak ezért volt piszok szerencsém – felelte Marc, és megfogta Elsa kezét. – Hanem azért is, mert maga talált rám. Elsa, ezt soha nem fogom elfelejteni!

A nő nézte a kezüket, és nem húzta el az övét. Élvezte az érintést, mely röpké időre még azt is elhitette vele, hogy nincs egyedül.

Pedig egyedül volt, és még sok munka várt rá. El kellett volna húznia a kezét, és mennie a dolgára, mégsem tette. Nem maga miatt: Marc kedvéért – próbálta bebeszélni magának.

– Adok fájdalomcsillapítót – szólalt meg, és bosszankodott, amiért megremegett a hangja. – Aztán ha kell még, szóljon az éjszakás nővérnek.

Most már elhúzta a kezét, és felállt. Csak képzelte, hogy Marc vonakodott elengedni?

– Van... van még szüksége valamire?

– Tiszta ruhára esetleg – mondta Marc óvatosan. – Szétvágta a nadrágomat. Legalább a pénztárcámat nem hagytam el, úgyhogy tudok venni valamit, amit felvehetek.

– Még néhány napig szeretném itt tartani – figyelmeztette Elsa. – Aggódok a trombózisveszély miatt.

– Akkor már ketten vagyunk. Ismerem a kockázatot. Szóval a ruha ráér, de bármit megadnék egy rendes pizsamáért. Pláne egy mobiltelefonért. Tud valaki szerezni nekem?

– Igen, ismerek valakit.

– Remek, köszönöm. És maga? Most már lefekszik végre?

– Hamarosan – hazudta Elsa.

- Miután megnézett még tíz beteget?
- Csak egyet – vallotta be Elsa az órájára pillantva. – Bármelyik pillanatban megérkezhet.
- És utána lefekszik?
- Be kell csomagolnom több mint harminc karácsonyi ajándékot, és eléggé le vagyok maradva.
- Harmincat?!

Elsa mosolyogva vállat vont. Most már tényleg mennie kellene. De a férfi egyre csak nézte, és volt a sötét szemében valami melegség, humor és megértés. *Kolléga*, gondolta Elsa; igazi kolléga, aki tudja, mekkora nyomás nehezedik rá. Vagy egy barát...

- Valami különlegesre készülök karácsony első napján.

- Különlegesre?

– Jó, hát nem egyedül csinálom – ismerte be Elsa. – De az ajándékok tőlem vannak. Nem tudom, mennyit tud a szigetünkről.

- Nem sokat.

– Nos, a legtöbb fiatal elköltözik innen, ami azt jelenti, hogy folyamatosan öregszik a lakosság. És karácsonykor sokan magányosak az idősök közül.

- És itt jön a képbe maga.

- Nem csak én. Úgy döntöttünk, hogy a karácsonynak vidámnak kell lennie.

- És az mit jelent?

Elsa visszaült a székre.

– Tartunk egy közös karácsonyi vacsorát a futballcsapat edzőcsarnokában. Nem akartam a templomban tartani, mert szép, de elszomorítja az embereket. És én azt szeretném, ha jól éreznék magukat.

- Szóval van egy csarnokuk – mosolygott Marc. – Mi lesz a program?

– A sziget legjobb szakácsai közül beszállnak páran a sütés-főzésbe. Nagypával meghívunk néhány embert, a többi helyet meg kisorsoljuk. Nagyon hosszú a várólista.

- És az ajándékok?

– Csak a díszvendégek kapnak. Becsavarodnék, ha mindenkinek adni akarnék valamit. De akinek nincs senkije, vagy túl gyenge és beteg ahhoz, hogy egyedül ünnepeljen, az mind kap ajándékot, még hozzá személyre szólót. Én sosem adok zsebkendőt vagy zoknit.

- Hanem?

– Tudja, nem vet fel minket a pénz, szóval inkább csak apróságokról lehet szó. Például egy idős hölgy, aki imádja a muskátlikat, idén egy fekete muskátlit fog kapni. Fél éve Sydney-ben voltam, ott láttam meg véletlenül. Szerintem nagyon fog örülni neki. Nem minden ajándék ennyire telitalálat, de igyekszem. És mindet be kell csomagolni. Nagypa segít, mert ugyanúgy szeret ajándékozni, mint én... – Elsa elhallgatott és az ajkába harapott. – De idén még csak szóba sem hozta. – Ennyi elég is volt ahhoz, hogy visszahulljon a rideg valóságba. – Bocsánat. Túl sokat fecsegek a hobbimról. Pihennie kell.

- Magának is.

- Én nem vagyok tele zúzódással, és a lábam se tört el.

- Aggódik a nagypja miatt? – kérdezte Marc.

– Ki ne aggódna? Ideje lenne már, hogy ... – Elsa félbehagyta a mondatot, mosolyt erőltetett magára, és vállat vont. – Azt akartam mondani, hogy ideje lenne visszavonulnia, de nem az ő műfaja, hogy ül a hintaszékben, és bámul bele a világba. Inkább halna meg munka közben. Csak... remélem, hogy az még sokára lesz.

Túl személyessé vált ez a beszélgetés. Miért mesél egy betegnek a magánéletéről?

Marc az arcát figyelte. Vajon Elsa átlát rajta? A gondolat nyugtalanította.

- Mennyire rossz az állapota? – kérdezte.

Elsa felsóhajtott, és széttárta a karját.

– A veseproblémái még nem olyan súlyosak, hogy dialízisre vagy átültetésre szorulna, de az orvosok aggódnak. És a szíve se jó. Tavaly volt egy enyhe szívroham. Át kellett vinni Sydney-be, kapott érprotézist. Az orvosok mondták neki, hogy lassítson, de ő persze nem hallgat senkire.

Múlt hónapban kellett volna kontrollra mennie, de azt is elbliccelte. De el ne mondja neki, hogy ezt mind kikotyogtam magának!

– Nem fogom. De kardiológus vagyok, talán...

– Megvizsgálhatná, mielőtt elmegy. Kíváncsi vagyok, hogyan fogja megoldani. Már előre hallom, miket fog mondani, amiért miatta zargattam egy beteget!

– Kolléga vagyok.

– Mondja ezt valaki, akinek be van gipszelve a lába, a karja fel van kötve, és az egész teste tele van zúzódással.

Elsa ismét kicsikart magából egy mosolyt, és úgy döntött, most már tényleg elmegy. Semmi szüksége rá, hogy ez a férfi ilyen együttérzően és aggodalmasan nézzen rá.

– Hadd segítsek becsomagolni az ajándékokat! – ajánlkozott Marc.

Elsa nagyokat pislogott.

– Mi? Hogy maga?

– Nem leett valami lelkes! – mosolygott rá Marc.

Hogy mer ez a pasas ilyen szexi lenni, miközben itt fekszik kórházi köpenyben? És hogy mer úgy mosolyogni rá, hogy attól bukfencet vet a szíve?

– A karom még fáj, de nem vészes, és egy darabig túrázni sem tudok a törött lábammal, de ettől még hasznossá tehetem magam. Úgyse tudok mit kezdeni magammal. Lehet, hogy kicsit furán fognak kinézni az ajándékok, de be lesznek csomagolva.

– Nem kérhetek...

– ...szívességet? Akkor nem volt ilyen szégyenlős, amikor a betegemelőket kérte.

– Az más. Az a kórházba kell.

– És az ajándékok talán magánügynek számítanak? Nem hiszem.

– Pedig igen – válaszolta Elsa komolyan. – Ha tudná, mennyi örömöm telik bennük!

– Mert jól tesz másokkal – mondta Marc szelíden. – És magát ki ajándékozza meg, dr. McCrae?

– Ha látná, mennyi bonbon gyűlik össze a recepción...

– Én nem édességről beszélek.

– Pedig az sokkal illendőbb, mint felajánlani, hogy elvisz St. Moritzba – felelte Elsa, aztán rögtön elpirult. – Bocsánat. Igazából nagyon hálás vagyok érte.

– Nem kellene.

– De mindenem megvan, ami kell.

Marc az arcát figyelte; mikor egy pillanatra találkozott a tekintetük, Elsa lehajtotta a fejét, és az ágy lábát bámulta.

– Ha... ha tényleg komolyan gondolja... Mármint az ajándékcsomagolást....

– Tényleg komolyan gondolom.

– Akkor majd talán visszatérünk rá. – Elsa még mindig nem nézett fel. – Ha szombaton még mindig itt lesz... esetleg szólhatok a nővéreknek, hogy pihenésre van szüksége, és ne zavarják.

– Elbarikádózom az ajtót az éjjeliszekekrénnyel – ígérte Marc ünnepélyesen. – Köztünk marad a dolog.

Elsának most már tényleg mennie kellett, valószínűleg már várta a másik beteg. Elbúcsúzott hát, és magára hagyta Marcot.

Ő hosszan bámulta a csukott ajtót. Kezdte felmérni, mennyire elfoglalt Elsa. Túlságosan is. Ráadásul ki van merülve. Leereszkedett egy barlangba, hogy megmentse, nyilván alig aludt az éjjel, reggel pedig lekísérte a hegyről, aztán megműtötte a lábát. És emellett van egy szívbeteg nagyapja, aztán ott vannak a szigetlakók, akiknek ő az egyetlen főállású orvosa...

Marc a saját életére gondolt. Mindig is izgatta a sebészet, ráadásul jól keresett vele, bár a szüleitől örökölt vagyona miatt nem volt szüksége pénzre. Az apja neurológus volt, az anyja kutató, és tőle is hasonlóan briliáns karriert várt mindenki: színvonalas, megbecsült munkát. Egy sikeres, jól fizetett szakorvos nem marad fenn késő estig, hogy karácsonyi ajándékokat csomagoljon rászorulóknak...

Önző lenne? Összerezzen a gondolatra. A fenébe is, keményen dolgozik, ő is embereken segít!